

ФЕДЕРИКО
БОРЛАНДЕЛИ

ОСТРОВЪТ НА ЧЕРНИТЕ СКАЛИ

enthusiast

*Посвещавам тази книга на обичните ми родители
и на моя скъп Фабио.
Изказвам специална благодарност
на Гергана Калчева и Борис Йорданов.*

ФЕДЕРИКО
БОРЛАНДЕЛИ

ОСТРОВЪТ НА ЧЕРНИТЕ СКАЛИ

Превод от италиански
Гергана Калчева-Донева

enthusiast
София, 2019

The Black Cliff Island
Federico Borlandelli

Островът на черните скали
Федерико Борландели

- © Федерико Борландели, автор, 2019
- © Гергана Калчева-Донева, превод, 2019
- © Небойша Зорич, дизайн на корицата, 2019
- © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2019
Enthusiast – Запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД
ISBN 978-619-164-302-8

За Брайън Гилсън Островът на черните скали беше райско кътче, или поне той така си мислеше, когато предишното лято неговата най-добра приятелка Дженифър Стъбс се върна ентузиасирана в Хаарлем след една прекрасна ваканция, прекарана в малка вилчка, построена над безлюдните плажове на Блонд Сенд Бийч в комплекса Палм Бийч Ризорт, собственост на италиано-швейцарския милионер Давид Голдщайн.

Дженифър беше идеалната жена за него.

Тя бе наследила от баща си – англичанин, и от майка си – холандка, красота, класа и елегантност.

Бащата на Дженифър, сър Джеймс Стъбс, притежаваше очарователно имение, заобиколено от кули, езерца и 60 хектара земя, близо до Чичестър. Там прекарваше всяко лято от своя живот, когато се завръщаше от най-древните кътчета на планетата и пак там, в една огромна библиотека, съставяше карти, редактираше местни истории и чертаеше маршрути за най-дръзки пътешественици: от Монголия до земите на Патагония, от необятния и мразовит Сибир до горещата пустиня на Сахара, от исландските гейзери до водопадите Виктория.

Майка ѝ не беше с благородно потекло, но притежаваше вродена класа и следваше неуморния изследовател в неговите приключения, управлявайки огромното му наследство с любов и преданост. Дженифър изцяло приличаше на баща си, и тя беше любителка на красотите на света, макар и по различен начин. Истинската ѝ страст бяха карибските плажове и атолите на обширния Индийски океан. Дженифър беше тайната мечта на Брайън Гилсън, той изпитваше към нея силни чувства, от онези, най-съкровени, тайни чувства, за които можеше да се пише със закръглени равни букви само в дневниците, които трябваше да се съхраняват в голяма и здрава каса с хиляди

комбинации. Неговите отношения с жените винаги се бяха оказвали сложни, никога не се бе чувствал на нужната висота. От своя страна Дженифър се интересуваше от мъжете само като другари в пътешествията или като близки приятели, с които да може да сподели най-съкровени тайни.

Между тях двамата съществуваше голямо приятелство, което щеше да трае до смъртта, която, тъмна и кошмарна, винаги е готова да ни води за ръка по безкрайния път на вечността.

Градчето Хаарлем се споменава за първи път през X век. Името му произлиза от Хаарлохайм или Харулахем, което означава „по-високо от околните песъкливо място, обрасло с дървета“. Там навремето течало ручейче, наречено „Де Беек“. После превърнали *Беек* в подземен канал. През 1381 година черната смърт връхлетяла над града. Впоследствие той бил плячкосван, подпалван няколко пъти, но малката рекичка никога не станала свидетел на тази сляпа лудост. Въпреки това Хаарлем успял да се разрасне и полека-лека станал силен и величествен град, родина на бирата, на лена и коприната и дори и културният живот просперирал. И повече никой не проявявал интерес към *Беек*-а. Каналът останал погребан под града. И днес Хаарлем радостно омайва туристите със своята катедрала, пазара и вятърните мелници. Но това е друга история, една от онези с щастлив край.

А сега нека за миг да се върнем назад във времето.

Беше 30 януари 1972 година, когато майката на Брайън, Ан Лоренсен, роди единствения си син, докато съпругът ѝ, Никълъс Гилсън, се намирал в Бостън, по време на едно от безбройните си бизнес пътувания, които често го държало далеч от Хаарлем. Болките ѝ започнаха внезапно, а снеговете край Бостън бяха блокирали всички изходи. Никълъс стана баща, намирайки се на много мили далеч от къщи. Прибра се в Хаарлем, но четири дни след щастливото събитие, с горчивото усещане, че не е успял да присъства на раждането на първородния си син.

Никълъс беше привлекателен мъж, висок, рус. Косите му бяха вълнисти, приличаха на вълните на Северно море. На младини бе заемал важен пост в една холандска индустриална група, днес беше лидер в производството на прецизни четци на баркодове и други електронни джиджавки.

Ан, милата Ан. Тя беше дребничка, с нежни и загадъчни черти и дълги, като изваяни на струг крака. Откакто се помнеше, все носеше косите си на конска опашка, добре сплетена, за да открива остроото си, но хармонично изваяно лице. Кожата ѝ беше гладка като коприна и обрамчваше зелените ѝ изумрудени очи. От устата ѝ, с пълнички, но не и вулгарни устни, нежно се лееше контраалтовият ѝ глас, който припяваше арии. Тя беше първата любов на Никълъс, още от времето, когато учеха в лицеза, а така също и единствената му жена. Една безусловна любов, едно рядко срещано чувство, което беше съхранило взаимоотношенията им спокойни и ненакърнени като при първата им среща.

Детството на Брайън в живописния град Хаарлем беше щастливо. Той растеше в един идиличен микросвят, където значението на семейството, моногамните отношения, обичта и хубавите думи бяха нещо нормално в ежедневието му.

Още от малък беше красив, а и как иначе. Бедният малък Брайън – баба му и дядо му по майчина линия управляваха ежедневието му между конкурсите за красота, рекламите и училището. На дванайсет години той беше рекламнo лице на флакони за талк, етикети за тениски, играчки, писти с дистанционно управление, телевизионни реклами и корици на списания, но целият този главозамайващ цирк не попречи никога на нежната естественост и искреност, които го превръщаха в малка звезда зад кулисите. Когато тръгна в гимназията, времето на модата и игрите приключи. Зрелостта го подтикна да се изяви в учението все с отлични оценки, а така също и в спорта. Стана ас в голфа, но за кратко. Спортът нямаше да бъде неговата кариера. Не. На него му харесваха филмите трилъри, черните романи, а и обичаше мистериите. Брайън беше висок. Главата му стърчеше внушително над главите на връстниците му, доб-

ре моделирана над стегнатото му, сякаш изваяно от скулптор телосложение. Сините му като полинезийското небе очи бяха в тон с гъстите, пепеляворуси коси. Той беше симпатичен и привличаше момичетата с красотата си, с добре поставения си глас, който бе наследил от майка си Ан. Но Брайън мислеше за друго, искаше да стане детектив. Има време за жените, си казваше, цял един живот. После срещна Дженифър и времето сякаш омагьосано спря.

Дядото на Давид Голдщайн, Исак, бе купил Острова на черните скали в началото на Втората световна война, когато се пресели в Торонто, Канада, с цялото си семейство – жена си Сара и шестте си деца. Там отнесе и богатството си, заживя в нова страна, далеч от своята Италия, от своята Швейцария, родната страна на баща му, както и от нацисткото преследване. Избяга от този свят, който много скоро щеше да изтреби европейското еврейско население.

Той беше прозорлив човек, знаеше много добре, че рано или късно един имот насред океана ще даде своите плодове.

Беше учил медицина в Милано, беше специализирал психиатрия и неврология в Швейцария близо до град Сион. Най-големият му син Шалом го беше последвал, а така също на свой ред и внукът му Давид, който през осемдесетте години бе станал един от най-изтъкнатите представители на световната неврология и невропсихиатрия.

И днес Давид живее тъкмо на Острова на черните скали и управлява една от най-модерните клиники по неврология и естетика в цяла Канада; заедно с него е съпругата му Барбара, кмет на острова, дъщеря му Сандра, която управлява курортния комплекс, и синът му Леви, млад равин, който служи в малката синагога на Менделтаун.

Островът на черните скали, който фигурира само в най-подробните карти, представлява естествен остров, разположен на по-малко от две мили от канадския бряг; името си дължи на бедната фантазия на първите му заселници, които останаха прехласнати от големите скали от черен камък, разсичащи източните му склонове и спускащи се с десетки метри от един малък, но стръмен хълм в океана, разкривайки пред погледа на минаващите мореплаватели невероятно живописен пейзаж.

Това малко райско кътче представлява калейдоскоп с контрастиращи цветовете. Като ехо от изкуствената тоналност на построеното от човека, природата предлага зеленината на пищаната растителност, наситеното черно на скалите, червеното на залезите, жълтото на разцъфналите цветя и снежната белота на пенещите се вълни, които се разбиват в прострелия се риф, без да си дават и най-малка почивка.

Атолът има странна форма, почти трапецовидна, но с разностранна геометрия, а точно по средата се издига малка гора, която майката природа е създала и която хората прилежно са успели да съхранят. Сред високите вековни дървета се гуши малко езерце с кристалночисти води, които в слънчеви дни придобиват цвета на най-ценния смарагд и стават топли като Карибско море.

На юг от острова се ражда новият Менделтаун, покрай дългия вретеновиден залив Блонд Сенд Бийч, където се издигат елегантните дантелени кулички на Палм Бийч Ризорт, петзвезден луксозен комплекс с вили край морето, ресторанти, тенис кортове, басейни със сладка и солена вода и едно кино на открито. Зад комплекса се простира градчето, построено във викториански стил, с неизмазани тухлени къщи и полегати покриви, с криволичещи улички и типични заведения с италианска, кашер, фюжън и френска кухня, както и с неизбежното суши и малките занаятчийски работилнички. Тук цари спокойствие и релакс, без ръмженето на двигатели с вътрешно горене, поне по улиците в центъра.

На запад от новия град малкото и живописно рибарско селище обхваща Якоб Бей и дава възможност на малобройните и подбрани туристи да пристават с яхтите си и да се насладят на идилично спокойствие сред малки къщички, боядисани в пастелни цветове.

Тук миризмата на прясна риба опиянява сетивата – сервират я в ресторанчетата, разположени край морето, обзаведени със селски дървени маси и покривки на квадратчета. От големите грилове се издига пушек по всяко време и предпочитаната риба се пече пред очите на любопитните клиенти,

които очакват да се лее охладеното италианско вино „Верментино“.

На северозапад, по цялата територия, се издигат внушително големи вили, потънали в зеленина чак до клиниката на Давид Голдщайн, център за неврологични и естетични грижи, изцяло скрит от погледа на туристите и изолиран от останалата част на острова, с достъп, възможен единствено по море или по въздуха.

Над черните скали старият внушителен червено-бял фар все още осветява океана, а на равни интервали и центъра на градчето Олд Менделтаун, единственото населено място на острова преди време и седалище на старата златна мина. Днес това малко градче представлява призрачно селище, готово да посрещне туристите, любители на силните усещания. Но най-забележителното нещо си остават беладоната, бегониите, гераниите и другите видове цъфтящи растения по старите балкони и в цветарниците пред изоставените сгради, сякаш за да изтрият онова естествено усещане за ужас и тревожност, което би изпитал всеки, който се разхожда по улиците на този стар град.

Странен обичай.

Цели трийсет години бяха необходими за изграждането на този микрокосмос, а за да стане толкова красив днешният Остров на черните скали, бяха похарчени милиони долари, така че да не липсва нищо на местното, имащо късмет население, както и на богатите и взискателни клиенти. Имаше и едно малко магазинче за хранителни стоки от веригата *Севън Илевън**, отворено всеки ден с изключение на дните, когато никой не се движеше по улиците на острова заради гъстата неосезаема мъгла.

Но дори и този малък райски кът със защитени видове животни, с незамърсена природа, чист въздух и блестящо слънце през зимата заспива под студените канадски снегове и тога-

* Американска верига за хранителни магазини. – Б. пр.

ва цари тишина. Вилите се затварят в очакване на следващото лято, лодките биват изтеглени в халетата, а басейните се покриват. Курортният комплекс поема въздух и се посвещава единствено на малкото любители на големия студ.

След като сезонът приключи, остават само местните жители и незначителен брой туристи, освен, разбира се, „специалните“ гости на доктор Голдщайн.

Федерико Борландели
ОСТРОВЪТ НА ЧЕРНИТЕ СКАЛИ

Превод *Гургана Калчева-Донева*
Редактор *Светлана Карагеоргиева*
Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Дизайн на корицата *Небойша Зорич*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 25,5

ISBN 978-619-164-302-8

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат J Point Plus

Както всяко лято, на Острова на черните скали цари истинска идилия. Курортното градче Олд Менделтаун очаква туристите, жадуващи заслужена почивка, а клиниката за разкрасяване на доктор Голдщайн е готова да посреща знаменитости. Жителите на острова са като пионки в добре организирана социална игра. Всеки и всичко е на точното място.

Брайън Гилсън е нает от две сестри близначки, за да разреши елементарен на пръв поглед криминален случай. Но на мрачния канадски коралов остров се надига нещо потайно и зло и започва да събира своите жертви. То разтърсва умовете на героите, готови на всичко, за да сложат край на жестоката игра, сътворена от болен мозък, скрит дълбоко под земята.

Митове и легенди, изопачени и фалшиви вярвания, мрачни сюрреалистични пейзажи създават зловещата атмосфера, в която Брайън води своето разследване, което се превръща в кошмар и променя завинаги живота му. Сега всичко е в неговите ръце, а разволят на събитията следва дяволски план...

Любов и страст, бизнес и тайни, власт и дълг... Федерико Борландели забърква коктейл от емоции в този напрегнат психотрилер, където митовете и реалността се преплитат, а любовта отстъпва място на болката.

www.enthusiast.bg

9 786191 643028

Цена 20,00 лв.